WASHINGTON D.C. 20540

Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda"
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 74. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 19-го КВІТНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 19, 1984 No. 74. VOL. XCI.

Воскрес Христос із Гробу по Писанню — і шлях проклав до правди і добра!

„РАДІСТЬ ВІЧНА"

(ВЕЛИКОДНІЙ ПРИВІТ ІЄРАРХІЇ УКЦЕРКВИ В ЗСА)

„Очистьмо почуття, і побачимо Христа, неприступним світлом воскресення сяючого, і щоб ясно почули, як каже: радуйся — побідну пісню співаємо". (Троп. 1-ої пісні воскресного канону).

У цей радісний великодній ранок здається, що вся природа, небеса й земля, світ увесь видимий і невидимий, достойно веселяться, бо це світлий Празник Христового Воскресення — радість вічна. З вірою, любов'ю і вдячним серцем ми знову й знову повторяємо цю радісну новину, що її вперше вимовив Господній ангел рано вранці до жінок мироносиць:

„Він воскрес, Його нема тут" (Мр. 16,6).

Колись Мойсей радів, коли Бог об'явився в горіючім кущі, кажучи: „Я той, Хто Є", або як співав з народом Господеві пісню перемоги за визволення з єгипетської неволі (Вих. 15, 1-11), а тепер ми в цей день Воскресення під час Воскресної Утрені й великодньої Божественної Літургії з піснею на устах радіємо нашою Пасхою, що веде нас „від смерти до життя, і від землі до небес..."

Наша присутність тут цього ранку засвідчує нашу віру в дійсність тайни Божого об'явлення та його наслідків у вічності для кожного й кожної з нас.

Старозавітнє Боже об'явлення, а відтак заклик Спасителя до християнського життя: „Сповнився час, і Царство Боже близько; покайтеся і віртe в Євангелію" (Мр. 1,15), прийшли до нас почерез благодать святого Хрищення, що його прийняв наш народ за володіння святого Володимира Великого в 988 році. Навернення українського народу, яке почалося 1,000 років тому — є процесом, що триває далі. Про це пригадує нам Святіший Отець, Іван Павло II в цьогорічному Великодньому Посланні, кажучи: „наверніться більш щиро!"

Празник Христового Воскресення є водночас і Празником святого Хрищення. Читаємо, бо того самого Апостола, як на Тайні Хрищення, так і в навечеря Христового Воскресення. Там саме пригадується нам, щоб усі ми були Христові подібні. „Ми поховані з Ним через хрищення на смерть" і є „живими для Бога в Христі Ісусі" (Рм. 6,4-11).

Оце хрищення і життя в Христі є основною темою відзначування Тисячоліття нашого Християнства і ціллю пригадки Святішого Отця минулого року, що наше спасіння знаходимо у воскреслому Спасителеві.

А коли співаємо Христос Воскрес, нехай ці слова звучать голосно й ясно! Радіймо, що Україна прийняла її Відкупителя, її Спасителя, Господа і Бога Ісуса Христа. Нехай наші тріюмфальні пісні почує увесь край. Смерть бо Христа була смертю раз назавжди. А тому, що Христос вже більше не помре — то смерть, цей найбільший ворог життя, уже не буде мати над Ним влади. Тисячоліття хрищення України робить нас наслідниками й справді віруючими Христовими послідовниками — тому ми єпископи, священики і всі вірні маємо голосити Святу Євангелію, закликати інших покаятися, а самим бути стійкими у вірі. Усі, які почують Добру Новину, зобов'язані її голосити. Господь, як про це переконався Мойсей, є

Закінчення на ст. 8.

ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСЕННЯ — СЕРЦЕ ХРИСТИЯНСТВА

(ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ УКРАЇНСЬКОГО ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ В ПІВНІЧНІЙ АМЕРИЦІ)

„А він промовив до них: „Не жахайтесь! Ви шукаєте розп'ятого, Ісуса Назарянина? Він воскрес, — нема Його тут!" (Марка, 16,6)

Дорогі у Христі Брати і Сестри в Україні та в розсіянні сущі — Христос Воскрес!

Сумний був перший Великдень, бо апостолам здавалося, що їхній Учитель знаходиться в обіймах непереможного гробу. Здавалося, що глузування лиходіїв: „Він інших спасав, а Себе Самого не може спасти" (Марка 16,31) — справдилося на їхніх очах і розвіяло всяку надію на Його воскресення, мимо того, що Він їм це воскресення провіщав.

Дорогою сліз у світанку поспішали вірні жінки до Христового гробу. Вони несли пахощі, щоб намастити востаннє тіло їхнього Вчителя на вічний спочинок. Вони журились: „Хто ж нам відкотить каменя від гробу?" А прийшовши, побачили, що камінь був відвалений, а гріб був порожній. Вони були глибоко зворушені, коли почули голос, який сповнив їхні серця невимовною радістю: „Не жахайтесь! Ви шукаєте розп'ятого Ісуса Назарянина? Він воскрес, — нема Його тут!" Воскресення Ісуса є підтвердженням того, що Бог післав і прославив Свого Сина: „Так бо Бог полюбив світ, що дав Свого Сина Одноредженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне" (Ів. 3,16). Ми маємо отже Спасителя, що воскрес і ввійшов до Святого Святих, де Він заступається за нас перед Богом Отцем, коли ми щиро каємося в наших провинах і в вірі приймаємо Його в свої серця.

Щоб народ міг позбутися всякої неволі, він мусить відродитися духовно, тобто прийняти Христа та Його Євангелію за основу духовно-релігійного та громадсько-національного життя. Релігія жидів до приходу Христа була зведена до мертвої обрядовщини. Тому вона не могла бути помічною в духовному відродженні народу, та в його духовно-культурному поступі. Христос удосконалює релігійне життя і ставить його на високий рівень. Церква починає бути керована Духом Святим.

Ми можемо тішитися тим, що і в наших часах поміж християнами різних віровизнань йдуть поважні шукання в тому напрямку, щоб наблизитися якнайближче до християнського життя і правду у такому розумінні та поступованні, як їх установив і практикував Сам Христос зі Своїми апостолами та першими християнами. Шукання кращого братнього співжиття між поділеним християнським світом є корисним проявом. Стоячи вірно на основах науки Христової Євангелії, ми можемо бути певні, що і наш нарід віднайде свої духовні сили і за Божим благословенням здобуде свою волю. Про це запевняє нас Ісус оцими словами: „Це Я вам розповів, щоб ви мали спокій в

Закінчення на ст. 8.

Роман КУПЧИНСЬКИЙ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Умер Христос поганьблений, побитий
І в гріб Його поклали на скалі.
Затьмився день і жах несамовитий
Струснув старі підвалини землі.

Здавалося, що правда вже не встане,
І не осяє темряви світів,
Що не Петро, а Юда загетьманить
Із зграєю обманців і катів.

Та в третій день, в бліду годину ранню
Хитнулася від грохоту гора.
Воскрес Христос із гробу по Писанню
І шлях пробив до правди і добра.

І відтоді ніякий камінь долі
Вже не страшний для націй і людей.
В твердій борні чекають босі й голі
На сповнення леліяних ідей.

Бо кожному стоїть перед очима
Воскресний день розп'ятого Христа,
Коли скала двигнулась недвижима
І з гробу встала істина свята.

Г. Подолянка

СКЛАДУ ПРИРЕЧЕННЯ
(На Великдень)

У пахощах Великий День наспів.
Вербовні базьки: „Не барися, весно!"
Під небом голубим співа без слів
пташина сіра пісеньку воскресну.
„Христос Воскрес!" — І крашанки — цок-цок...
Б'є серце дзвона в сонце золотисте,
з підсніжників сплітаючи вінок,
прикрашують голівки урочисто
дівчатка, — й вужиком поміж хати
співають і „Зозуленьку" й „Голубку",
і „Коструба" співаєш з ними ти.
Збираєш кольорові шкаралупки
і укладаєш радісний привіт,
клякнувши біля церкви на мураві:
„Христос Воскрес! Нехай почує світ,
що Він, Воїстину, Воскрес у славі!"
Приречення на соняшний піднос
складу землі подільській за морями.
Завжди співатиму — Воскрес Христос!
лиш мовою чорнозему і мами!

Рисунок Зої Лісовської

„ОДИН ОДНОГО ОБІЙМІМО"

(ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ СОБОРУ ЄПИСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ)

Один одного обіймімо і спільно заспіваймо: Христос Воскрес!

Дорогі й улюблені у Христі Брати і Сестри!

Як і кожної Великодньої Ночі, лине сьогодні до носіїв імени Христа урочисте „Слово" великого вчителя Церкви — святого Іоана Золотоустого. З глибини віків доходить воно до людського серця і непокоїть людське сумління.

Слухаючи це Слово у Великодню Ніч, нам здається, що саме до кожного з нас воно скероване. Воно кличе, щоб усі ми увійшли у радість воскресшого спасіння Христа-Спасителя, щоб багаті і бідні один в одного спільно святкували цей празник понад празники, щоб ніхто не болів своїми провинами, бо з гробу засяяло пробачення.

Крім того, Слово Святителя кличе не боятися смерти, бо „нас визволила Христова смерть" і Його Воскресення. Тому так часто у Великодні дні чуємо багаторазове повторення зворушливого піснопіння — „Христос Воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що у гробах, життя дарував".

Як же не піти за закликом Церкви і Її Святителя, щоб просвітитись урочистістю Воскресення та не обняти один одного і сказати „браття" до тих, хто ненавидить нас? Себто, — пробачити усе і всім задля Воскресення? Чи під силу комусь здати цей найтяжчий у житті людини іспит? Дійсно, важко здобутись на це окремій людині і тим паче не під силу людській спільноті, що призвичаїла себе до внутрішньої незгоди, до нехтування авторитету в своєму власному середовищу, до самозвеличення себе і пониження слабшого. На жаль, — це прикмети недуги присущої і нам українцям, особливо тоді, коли ми користаємо з вольної волі.

Щоб пізнати причини такої недуги в українському національному організмі треба сягнути в минувшину нашого народу і мати відвагу ствердити, що наші попередники, від багатьох князів і гетьманів починаючи, вміли ненавидіти один одного і тим самим улегшили своїм нащадкам зруйнувати могутню колись християнську Київську Державу. Саме тому наш народ опинився на сьогодні „без свого дому і храму". Саме тому замовкли на Україні дзвони Великодньої Ночі, а на тих, що ще відважуються співати величнє „Христос Воскрес!", летить каміння і зневажливі вигуки...

Може здаватися, що вже уся наша нація знайшлася у круговороті безнадійности і на порозі зникнення. Та, було б великим злочином згодитись з цим. Насамперед, — це суперечило б великій місії, що нею обтяжив Господь український народ, місії, яка, не зважаючи на те, що вона коштувала наш народ море власної крови і річки сліз, — довела до просвічення Христовою наукою інших народів Сходу Европи, місії, яку Господь ще не відкликав.

З волі Божого Промислу, поза межами поневоленої України, знайшлася поважна частина нашого народу, що винесла з собою у велике невідоме найбільший скарб нашого народу — святу Українську Православну Церкву,

Закінчення на ст. 7.

ВЕЛИКОДНІЙ РАНОК — ЦЕ ТРІЮМФ ДОБРА

(ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО (ЄВАНГЕЛЬСКО-БАПТИСТСЬКОГО БРАТСТВА)

„Та нині Христос воскрес із мертвих, — первісток серед покійних" (1 Кор. 15:20)

Дорогі у Христі Брати та Сестри!

Із нагоди величного свята Світлого Христового Воскресіння, вітаємо вас нашим українським привітом Великодня — Христос Воскрес!

Христа було розп'ято в немочі тіла, але Він воскрес силою Божою і „смертю здолав, і тим, що у гробах, життя дарував". Тому воскресіння Христове є основою нашої віри, нашої надії та нашого вічного життя.

Великдень — це не тільки відмінний день, день квітів, привітів і радости, але це день великого історичного факту воскресіння Ісуса Христа і він має непорушний зв'язок із усім тим, чим ми є, що ми чинимо, і чим ми маємо бути. Великдень — це вічна надія всього людства. До воскресіння Христового тріюмфували вороги правди, вороги волі та добра. Воскресінням починається нова ера, новий етап життя, нова сторінка в історії світу.

Христос воскрес і Він знищив усю філософію ненависти, зла та духовного поневолення людини. Воскресіння Христове перемогло не тільки силу Пилата, Каяфи та кесаря, але й силу самого пекла. Римська політика, грецька філософія та сила фанатизму тодішньої жидівської релігії розп'яли Христа, але вони були безсилі втримати Його в домовині. Христос воскрес і Він знищив назавжди Пилатову печатку смерти!

У воскресінні Христа проявилася непереможна сила любови над ненавистю, світла над темрявою, правди над неправдою, волі над рабством, святости над гріхом і Бога над дияволом. Великдень — це тріюмфальне проголошення для всього світу, що правда є вічною і що безбожжя та зло є дочасне й воно не буде знищене. Великодній ранок — це тріюмф добра, це проклямація вічного факту, що

Закінчення на ст. 7.

„ДЕРЗАЙТЕ, ХРИСТОС ПЕРЕМІГ СВІТ!"

(Соборне Великоднє Послання ієрархії Помісної Української Католицької Церкви)

Всечесним Отцям Духовним, Преподобним Ченцям і Черницям, та Вірним Помісної Української Католицької Церкви.

„Це день, що його створив Господь, возрадуємся і веселімся в нім!" (Псалом 118,24) — співає сьогодні наша Українська Церква, і з цього благодарного псалма переходить у величині гимни воскресної утрені, з яких могутньо пробивається наша радість в день Христової перемоги над смертю. Ця радість виливається з наших сердець, і ми кличемо до себе взаємно: „Воскресення день, і просвітімся торжеством, і друг друга обіймім. Промовмо, браття і тим що ненавидять нас, простім усе з Воскресення, і так заспіваймо: Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах, життя дарував".

Сповнені тієї радости, браття і сестри, ми, ваші Архипастирі, вітаємо вас в день Христового Воскресення, бо хочемо разом з вами радіти в цей „над празниками празник", і „над торжествами торжество", щоб в ньому благословити Христа навіки.

Кожне таїнство життя нашого Божественного Спасителя на землі вчить нас якоїсь Божої істини. Коли над цими таїнствами роздумуємо, вони стають божеським дороговказом і натхненням для кожного, хто хоче бути вірним учнем Христа Спасителя.

Христове воскресення ставить перед наші очі всю драму важковипробованої надії на Бога. Ця надія прикро захиталася в серцях Апостолів у Страсний Четвер та у Велику П'ятницю, але з появою воскреслого Христа Спасителя вона ожила, закріпилася і одушевила Апостолів незломним упованням на сповнення Божих слів і обітниць.

Всю глибінь своєї зневіри виявили Христові учні, що йшли з Єрусалиму до Емаусу і розмовляли між собою про те, що сталося у Велику П'ятницю в Єрусалимі. І ось сам воскреслий Ісус, „наблизився і йшов разом з ними, але очі їм заступило, і вони Його не пізнали", і Ісус запитав їх про їхню журбу, про те, про що вони сперечалися між собою, і учні розповіли Йому про „те, що сталося з Ісусом Назарянином, мужем, що був пророк, могутній ділом та словом перед Богом і всім народом, та як наші первосвященики і князі видали Його на засуд смертний і розп'яли. А ми сподівались, що Він той, хто має визволити Ізраїля. До того ж усього ось третій день сьогодні, як це сталось. Деякі з наших жінок, щоправда, нас здивували... і нам оповіли, що бачили ангелів, які їм з'явились і сказали, що Він живий. Деякі з наших пішли до гробу і знайшли так, як жінки сказали, але Його вони не бачили" (Лк. 24,13-24). Ось не тільки весь зміст душевного хитання Христових учнів, але також і вся причина їхньої важкої зневіри: вони в дуже людський спосіб сприйняли Ісусову науку про Його месіянське післанництво, про Його Боже царство на землі.

Ми сказали на початку цього слова до вас, дорогі браття і сестри, що таїнства з життя нашого Спасителя є для нас дороговказом і натхненням. Чи не добачимо себе в особах двох учнів з Емаусу і Христа Спаса біля них? Чи не залишаємо, подібно, як ті два учні, щасливого Христового Єрусалиму у св. Літургії, покаянного народження нашої душі у св. Сповіді і у Христовій останній Вечері — у святім Причастю? Скільки людей сьогодні залишають Христа під впливом різної підступної літератури про Христа, під впливом нерозумних телевізійних програм, які захитують віру в Христа-Бога і творять „нові" теорії та поняття про Нього, нашого Господа, і про Його Церкву, яку купив Він своєю кров'ю... скільки людей сьогодні шукають поза Єрусалимом раю на землі в розкішному добробуті і немає в них часу прислухатись до слів Ісуса, що їх питає: „Що з вами сталося?"

Ісус являється нам своєю благодаттю, своїм словом, наукою у своїй Церкві кожного дня. Не можемо, як Апостол Тома сказати: „Як не побачу... не повірю" (Йоан, 20,25). Маємо Його слова, маємо Писання, маємо Церкву, маємо Його свідків, маємо дві тисячі років Христової історії і в ній тисячу літ християнства в Україні, маємо великих Його світочів, ісповідників, мучеників, до яких відносяться Христові слова: „Щасливі ті, які не бачили й увірували" (Йоан 20,29).

За чотири роки будемо святкувати величну тисячоліття нашого свідчення про Христа і Його Воскресіння в Україні. Короткий погляд на історію тих, тисяча літ нас так виразно переконує, що наші предки від початку по сьогоднішній день достойно і по-геройськи давали і дають свідчення Христові своїми муками, стражданнями, а навіть смертю. Можна б про них сказати словами листа до Євреїв: „Загинули в муках, відкинувши визволення, щоб осягнути ліпше воскресення" (11,35).

Та погляньмо ще окремо на останнє п'ятдесятліття нашої історії, якого і ми свідками. Маємо Слугу Божого Митрополита Андрея, що своєю молитвою і святістю розганяв чорні хмари історичної грози над своїм народом, маємо єпископів, сотні священиків, монахів, монахинь і тисячі вірних, що вибрали радше вигнання і смерть на гайгах, а не вирeклись своєї віри. Наша Церква живе й існує серед безбожницького довкілля і проголошує своїм переслідуванням Христа і Його Євангеліє там, де безбожний комунізм проголошує своє беззаконня. Якою ж великою радістю для нас є вістка, що один знаний довголітній в'язень, каторжник і правдивий ісповідник, і наші українські католицькі священики і вірні створили

Закінчення на ст. 7.

УСІМ НАШИМ ЧЛЕНАМ, ЧИТАЧАМ І СПІВРОБІТНИКАМ ТА ВСІМ НАШИМ ГРОМАДЯНАМ І СПІВГРОМАДЯНАМ ТА ВСІМ УКРАЇНЦЯМ, БАЖАЄМО ЩАСЛИВИХ І РАДІСНИХ СВЯТ!

ХРИСТОС ВОСКРЕС — ВОЇСТИНУ ВОСКРЕС!

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ І В-ВО „СВОБОДА"

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Воскресення Христове — джерело нашої віри

Повторювана щорічно з нагоди свята Воскресення Христового фраза „Христос Воскрес — воскресне Україна" звучить, може, вже банально. Проте фактом вже є, що чудова символіка Великодня наче автоматично стосується України, яка тепер привалена намогильним каменем ворожої окупації, наставленої на знівечення решток української національної самобутности. Ми віримо в Христову науку і віримо у містику того найбільшого чуда-чудес, яким було Воскресення Христове. І віруючи у вищу Силу, яка править світом і в Господній млин справедливости, який меле поволі, але певно, віримо, що настане день, коли розлетиться евразійська імперія і повернеться проголошена 4-им Універсалом „самостійна, ні від кого незалежна" українська держава.

Це не буде чудо, бо існують неписані закони історії, встановлені прецедентами. До них належить закон історії, що імперії здвигнені мілітарною силою і зберігані системою терору — мусять розлетітися. Питання тільки у часі й обставинах, в яких це станеться. Найболючіше для нас українців питання у тому, чи у часі розвалу імперії і настання нової пригожої коньюнктури для визвольного зриву — матиме український народ більше державницької зрілости і більше свідомости, що волю треба боронити збройною силою, ані ж це було в роках 1917-21, у добі геройських здвигів, але й злощасного явища „невтральности" сотень тисяч здорових сильних чоловіків, які були байдужі супроти долі рідної країни.

Христос воскрес, бо був Сином Господнім, був Богочоловіком, який привертав мертвим життя і сам „смертю смерть подолав". Поярмлений народ не може покладатися на чуда, а мусить боротися за відзискання втраченої волі з відомими і визнаними за доцільне засобами. Немудро і недоцільно пророчити нині, що тільки таким, а не іншим способом розвалиться евразійська імперія. Нема такого мудреця у світі, який міг би це передбачити. Зате розум, яким єдино повинна і мусить керуватися національна рація, наказує, що треба врешті зірвати з гурра патріотичними фразами з одночасним розпорошуванням сил на безплідні суперечки і треба діяти в дусі закликів Володимира Великого, Івана Мазепи і Тараса Шевченка. Треба усвідомити собі, що замало співати у церкві „Боже, нам єдність подай", а здійснювати реально істину „в єдності сила народу". Воскресення Христове — це добра нагода призадуматися над цими найважливішими проблемами. І це добра нагода, щоб змагати до отієї світлої події, коли українці зможуть вольними устами вітати один одного —

ХРИСТОС ВОСКРЕС — ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Іван Олексишин

СВЯТА ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ І ВЕЛИКОДНІ ЗВИЧАЇ

Христос Воскрес! — це слова, якими поздоровляємо один одного в часі між Великоднем, а Вознесенням Христовим. Воскресення Христове — це найбільше чудо Христа Спасителя, яким Він доказав, що він є тим Месією про якого предсказували старозавітні пророки, вже перед його народженням. Мученичою смертю на хресті на горбовині Голгота біля Єрусалиму в Палестині, й своїм Світлим Воскресенням з гробу Ісус Христос доказав, що Він є Сином Божим, другою Особою Божою у виді чоловіка та що Його наука є базована на 10-ти Заповідях Божих зі старого завіту з доповненням любови Бога понад все, а ближнього як себе самого, яку Ісус Христос проповідував між людьми протягом останніх трьох років свого життя, є правдива.

Якщо Ісус Христос не був би воскрес, люди, які слухали його навчань, а навіть апостоли, близькі Його учні, не були б повірили науці, яку проповідував їм Христос, не були б в силі втримати цю науку навіть чуда, які творив Христос. Доказом такого припущення є сумнів апостола Томи, який коли йому інші учні Христа сказали, що Христос воскрес з гробу й вони вже Його бачили, він відповів їм: „Якщо не побачу на Його руках знаків від цвяхів і не вкладу свого пальця у місце, де були цвяхи, а руки моєї не вкладу в бік Його — не повірю." Тому часто вживаємо вислову „невірний Тома", якщо хтось не хоче вірити в те, що є дійсне. Наша церква відзначає пам'ять апостола Томи один тиждень по Воскресенню Христа. Томину неділю часто називаємо „Провідною неділею".

Свято Воскресення Христового є тісно пов'язане з жидівським Святом Пасхи, яке жиди відзначують протягом кількох днів на весні, на пам'ятку їхнього повороту до Палестини з єгипетської неволі. Тому що Ісуса Назарянина, себто Христа, на основі неправдивих доносів первосвященники й синедріон, себто жидівська старшина, засудили на смерть — розп'яття на хресті, Пилат, намісник Римської держави, якій в тому часі підлягала Палестина, хоча був переконаний, що Ісус Христос є невинний супроти закону, з боязни перед жидами, які, привівши Ісуса до нього, кричали: „Розіпни! Розіпни його! - видав Ісуса на на розп'яття.

Христа розп'яли жиди на хресті разом з дійсними злочинцями в п'ятницю, але щоб не залишати тіл на хресті в суботу на Свято Пасхи, пішов учень Ісуса на імя Йосиф з Ариматеї до Пилата просити, щоб позволив зняти з хреста тіло Ісуса Назарянина й поховати в своїм гробівці, викутому в скелі. Отримавши дозвіл від Пилата зняти тіло Христа, Йосиф обвинув тіло Ісуса Христа в біле полотно, себто плащаницю, яке пізніше принесено до його гробівця, а вхід до гробу привалено каменем.

Чуда, які ділялися безпосередньо після смерти Христа — притемнення соняшного світла під час дня, розломання дверей святині, поява воскреслих мерців з гробів, не тільки збентежили сотника і воїнів, які були під час розп'яття Христа, але також перестрашили первосвященників і жидівську старшину, які знали давнє пророцтво, що розп'ятий Ісус Назарянин воскресне з гробу на третій день по своїй смерти. Тому біля гробівця, де було зложене тіло Ісуса Христа поставлено військову сторожу, щоб Його учні не відсунули камінь від входу до гробівця і не забрали тіла Христа, а пізніше не говорили, що Ісус Христос воскрес.

Згідно з жидівським звичаєм в тому часі, тіла померлих намащувано пахучими олійками. Тому жінки — Марія Магдалина, Марія Матір Якова, Соломія та інші, купили пахучі олійки й в неділю досвіта пішли в напрямі гробівця, де було зложене тіло Христа, щоб його намастити олійками. Коли вони зблизились до гробівця, завважили, що камінь, яким був прикритий вхід до гробівця є відсунений набік, а ангел, який з'явився їм сказав щоб вони не шукали в гробівці тіла Христа. тому що він Він воскрес і Його вже тут немає. Крім того сказав їм, щоб вони вернулись додому і сказали Петрові та іншим учням, що Ісус Христос зустріне їх у Галилеї. Пам'ять побожних жінок Мироносиць обходить наша церква в другу неділю по Воскресенню Христовім.

Свято Воскресення Христового — це радісне, рухоме свято, свято любови, обнови, віри і надії. Християнська Церква, як вже було сказане раніше, обходить це свято на весні, коли жива природа — себто рослини, тварини та інші дрібні організми пробуджуються зі свого зимового застою, неначе зі сну, до нового життя. Весна — це час, коли перші підсніжки, крокуси, барвінок і галузки верби та лози зацвітають в гаях і лісах, коли земля покривається зеленою травою та іншими рослинами, коли в гаях і лісах починають перекликатись між собою птахи, а жайворонок щораз вище й вище підіймається в повітрю, і своїм співом розвеселяв нашого селянина — рільника, який засівав зерном родючий чорнозем.

Цей благородний вплив соняшних променів на весні є оспіваний у Воскресній пісні: Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Христос Воскрес!
Христос Воскрес!
Земля зі сну збудилась,
В трави цвіти замаїлась,
Звір і птичка веселиться,
Миром Божим світ краситься,
Люди! Мир дав нам Бог з небес,
Христос Воскрес!
Христос Воскрес!

Марта Р.

Останній Великдень на українській землі

У другій половині березня 1944 року евакуаційний поїзд зі Львова прибув ввечері до Криниці. Невелику групу, у якій були і працівники Українського Центрального Комітету, примістили на плебанії в Криниці-селі. У просторій кімнаті розтаборилися чотири родини (серед яких була й Ася) в кожному кутку одна, а під найдовшою стіною „вкрутився" ще й самітній адвокат зі Станиславова.

Усі ми зготовили собі лежанки на землі, застелений соломою, тільки д-р О. Т. з дружиною якимсь чином вспіли захопити зі собою матраци, і ми всі заздрили їм такого комфорту.

У Львові вже пробивалась весна, а тут ще довкола, — правдива зима, високий сніг, дзвонять санки...

Очунявши з першого враження після переселення, Ася зголосилась охотником до праці в Українському Комітеті. Роботи там було дуже багато; бо напливи все нових еміґрантів з кожним днем побільшувались. Бували дні, коли дижури в бюрі затягувались до пізнього вечора. Дні минали з нечуваною швидкістю: щодня нові люди, нові вістки зі Львова, зустрічі зі знайомими...

А зима вже направду почала прощатись з нами. У соняшні дні сніг швидко зникав, брунькували дерева, тут і там показувались з-під снігу проліски. У вільні від роботи дні Ася блукала незнаними вулицями, розглядаючи нову околицю і шукаючи за приватним приміщенням.

Нарешті Асі пощастило дістати невеличку кімнату у якійсь дуже старій віллі, недалеко від Українського Комітету. Кімната більш ніж примітивна із єдиним видом на цвинтар. Але окрема — свій куток. Скоро перебрались туди зі сестрою. Щасливі!

А Великдень вже за плечима (мабуть в половині квітня). Сонце високо колує по небі, дерева у повному квітті, але вершки гір ще окутані снігом. За працею Великодній Тиждень проминув непомітно.

У Велику Суботу голова Українського Комітету ред. В. підступив до Асі: — Ви маєте завтра дижур в бюрі від 10 години ранку.

— Пане редакторе! Я так хотіла б піти на Великдень на торжественну Службу Божу до церкви у Криниці-селі, вхопити хоч трішки святочного настрою!

— Пані! Тепер війна, немає часу на настрої. Очікуємо нового транспорту переселенців.

Великодній ранок — напричуд гарний. Так хочеться, радости, веселости, спокою душі! Ася спішить зі сестрою на ранню Службу Божу у каплиці в Криниці-місті. Шкода й думати, щоб дістатись досередини. Стають в городі, що побіч. Слова Богослужби туди вже не долітають, тільки спів невеликого нашвидку руку зібраного хору і звуки дзвінків.

А думка Асі летить вже по безхмарному небі далеко поза Криницю — у рідне село, що розсілось серед пагорбів Опілля... На горі висока біла церква стоїть ніби на сторожі своїх вірних... Світає... Воскресня Утреня кінчається, обхід з Плащаницею довкола церкви, священик хрестом відкриває двері головного входу, а за хвилину ввесь світ заливають гомін дзвонів і могутнє Христос Воскрес!

Свячення пасок довкола церкви... молодь обмінюється писанками, крашанками, „христосування"... така радість... довкола веселість... Сестра торкає Асю за рамя:

— Люди вийшли вже з каплиці. Ходімо помолитись ще перед престолом. За півгодини маєш дижур в Комітеті.

На містку перед будинком Комітету повно людей: і старі знайомі, і нові приїжджі. А тут же знову голова Комітету: — Пані! Підіть, допоможіть у кухні, бо сьогодні дуже багато мусимо видати обідів, вночі прибув новий транспорт.

Було вже по 2-ій годині пополудня, коли гамір в їдальні починав втихати. Виходять і „кухарки", щоб пообідати. Якже ж болять ноги! Після обіду Ася іде ще до бюра. Реєстрація новоприбулих, переписування на машинці вранці зареєстрованих. Щоб хоч на час прийшла пополуднева зміна!

Час летить стрілою. Нарешті Ася виходить з будинку. Затягається життєдайним гірським повітрям. Ах, весна, весна! А де ж великодня святкова радість?

Вдома Ася застає знайому з „табору" на плебанії п. Т.

— Я прийшла привітати вас з Великоднем. Ми залишилися мешкати таки на плебанії (табору там вже немає) Мені вдалося спекти перекладанець. Була ласка. Христос Воскрес! — Варимо „ерзац-чай" і святкуємо...

• • •

Знову закрутились спогади із минулого. Але тим разом постає перед очима Львів: Велика П'ятниця, коли ми всі по полудні ходили відвідувати Божі Гроби в наших церквах, часто подорозі поступаючи й до костьолів (коли свята були в одному часі).

Воскресна Утреня в Соборі св. Юра у Велику Суботу в 6 годині вечора.. І торжественна Служба Божа ранком на Великдень у Волоській церкві... І раптом... погляд Асі падає у вікно: а там, на цвинтарі, на найвищому хресті, зібрались ворони. Перехиляючи раз-у-раз голову вгору, споглядають на небо і крякають.. крякають.

Закінчення на ст. 8.

Наталія Кібець

ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ

Христос воскрес!..
Воїстину воскрес!...

З осяяного радісного храму
лине у ніч воскресний спів небес.

І жайворонків пісня многокрила...
Ні, ми не вмерли! Лиш тамуєм дих!
Бо він не мертвих Бог, але живих!

(Леонід Мосендз)

Найрадісніша, найцікавіша творча, життєдайна пора року в Україні та й в усіх народів світу — це весна. З нею пов'язаний цикл святкувань — соняшного кола, започаткування якого носила назву Великого дня, пізніше Великодня. Тепер Великдень починається (після Великого посту) з Вербної Неділі, коли в церкві в суботу, ввечері, і в Неділю на Утрені, а в деяких місцевостях після Літургії освячують і роздають гілки верби.

В уяві наших прапрадідів — система весняних свят, вважалась, як цілковита перемога весни — літа над зимою (в давнину розділяли лише літо й зиму), перемога життя над мертвеччиною. Великий день вважався „Найбільшим днем" у році (весняним рівноденням), „коли сонце не заходило". В цей день оживає усе живе й неживе. Тішиться й радіє дневі вся природа від найменшого жучка і до вінця природи — людини, все і всі співають хвалу весні, сонцю, життю й Великому дневі.

З приходом християнства — „свято весняного сонця" — християнізувалося і злилось із святом Великодня — Воскресення Христа. Дехто вважає, що розкриття нашої праісторії, аналіза нашої первісної культури, робиться за рахунок християнства й до деякої міри уменшує християнство. Але, насправді, це не зменшує великої ідеї християнства, навпаки підносить нашу християнську обрядовість, культуру, святиню — душу нашого народу. Це допомагає пізнати себе, свою історію, свій нарід. Ми мусимо бути горді, що протягом тисячоліть утримали наші святощі, культуру наших пращурів. Наші далекі прапрадіди довгі віки — тисячоліття втримували глибоку віру в сили природи, та й для нас людей двадцятого століття весна є втіленням — символом воскресіння, народження, любови, доброти, ласки й радости життя, надії. У весняну пору з'являється в людини творчий дух, надхнення до праці, до життя; у молоді до кохання, до одруження. Недарма з віків утворилось побажання в українського народу: „Будь весела, як весна, багата, як земля, і здорова, як вода!"

Хто ж надхненник цієї радости, хто посилає благодійне тепло? — Сонце! Ось чому сонце — Сварог і стало в далекі доісторичні часи первісної культури Даждьбогом! Сонце на небі! Небо було святістю! З неба падає дрібен життєдайний дощ; з неба вночі сяє місяць. Все це, разом взяте утворило наші традиційні святкування, пов'язані з Сонцем (соняшною системою — колом). Тому і у нас Великодня ніч — це свята ніч, чарівна ніч, благодійна, радісна, ніч щастя! Великодня ніч — Божественна ніч, у цю ніч і Христос Воскрес, радість світу приніс. У цю ніч, Великодню ніч, думи — мрії добрих людей здійснюються; і щастя ходить у цю ніч, а приходить воно до людей, коли вони не сплять...

Усі душі померлих, дідів — прадідів у цю ніч ходять по світу, є присутні в кожній хаті нащадків своїх... Тому в цю ніч нікому з дорослих спати не можна. Лише малі діти та хворі можуть спати, їх охороняють духи прадідів. У цю ніч Христос Воскрес і хто не спить, посилає йому Воскреслий Христос здоров'я, силу, радість і добро..

Усю ніч перед Великим днем мусить бути вогонь — світло. Вогні Великодньої ночі вважаються добродійні, чарівні, очистні. В давнину цими вогнями вітали прихід Великого дня, посилали привіт новолітньому весняному Сонцю... Ці вогні світили „живим" усім душам дідів-прадідів... В цю Великодню ніч лихі сили неспроможні заподіяти зла. В цю ніч вітають духи-душі дідів-прадідів і дорогих померлих у хатах своїх нащадків — благословляють початок літа!

У Великодню ніч земля відкриває своє лоно й показує заховані скарби. У цю ніч земля з усім живущим на ній світом, готується зустріти новорічного життєдайного Бога, який подає нам добро. Хіба це не є гарним звичаєм, який варто передавати з покоління в покоління. Може було б більше любови між нами і ми скорше подолали б злу силу, що роз'єднує нас, наближає до диявола. Нехай же прийдешній Великдень буде нам воїстину Христовим! Прийде світло, все розквітне, зникне сила перепон—

...Вся земля — святий амвон!
Сяйвом душі всі облиті
І немає їм на світі
Заборон...
(Гр. Чупринка)

Христя Мулькевич-Клюковська

СЛІДИ ВЕСНЯНОГО ФОЛКЛЬОРУ

I.

Кожна пора року має свої свята, свою красу, свої обряди, свій безмежний чар. Коли б ми зробили дослідження наших обрядів, що припадають на кожну пору, то довелося б також перевірити цілий ряд танців, сполучених з певними святами. З тим дослідом ми б, без сумніву, дійшли до висновку, що у них існує багато давнини, яка сягає ще, мабуть, до передплеменного часу. Наприклад, у зимі на Новий Рік — Маланка, на Весну — Великдень — гаївки, влітї на Івана Купала — хороводи, а восени — обжинки.

У цій статті моїм завданням є подати деякі приклади гаївок з передхристиянських часів та пояснити символи тоді існуючих гаївок, як також роз'яснити, де і як їх колись виводили. Крім цього, я хочу показати, що прихід християнської віри мав не тільки певний вплив на характер гаївок, але також і на зміну місця й спонуки їх виводу. Одночасно побачимо, що історичні дії і зовнішні соціяльні зміни мали сильний вплив на дух людини, на її настрій, а тому і змінив настрій кожної гаївки.

Наші стародавні українські пісні, що вітали прихід весни, так звані „веснянки" чи сучасна популярна назва „гаївки" прославляють весну барвистими словами і таким чином хвалять її прихід та її свіжу природну красу.

„Ой, хвалилася да березонька:
Що на мені кора да біленькая,
Що на мені листя да широкеє,
Що на мені гілля да високеє".
Ой відозветься зелений дубочок:
„Ой, не хвалися, да березонько,
Не ти свою кору да вибілила,
Не ти своє листя да широчила,
Не ти своє гілля да височила.
Вибілило кору да яснеє сонце,
Широчив листя да буйний вітер,
Височив гілля да дрібний дощик".

(Проф. С. Килимник. Український рік у народних звичаях. Стор. 93)

Думки та почуття за поганської доби завжди звертались до різних природних сил таких як: сонце, місяць, вітер тощо. Їхня віра в сили природи виявлялася часто в піснях та танцювальних актах. Тож зрозуміло, що вони тим чином старалися самі собою передавати природі енергію чи взагалі збудити її силу до життя. Тому наші предки створили ряд гаївок, якими, вони вірили, що зможуть вплинути на любов і долю дівчини, подружжя, на урожай тощо.

Багато виявів нашої культури, що існувала ще перед християнством, знищено з приходом християнства. Поганський настрій гаївок заперечував дух християнського погляду на життя. Тому наші предки, які прийняли християнську віру, як також провідники християнського руху подбали, щоб викоренити християнський настрій в гаївках та надати їм більше релігійного характеру.

Часто-густо, коли нам важко зрозуміти сучасний стан будь-якої ситуації, ми переважно тоді звертаємо увагу на попередні кроки даної ситуації. Нам же також треба зрозуміти вартість стародавнього стилю гаївок, бо тільки тоді зрозуміємо, що то є гаївка і чому ми донині її вивчаємо. Хоч, як раніше згадано, наші предки переходили внутрішню боротьбу з християнством проти поганства, все таки деякі пісні з далекої поганської старовини дійшли до нашого часу без значних змін.

Починаю з гаївки „Кривий танець", бо вона є одна з наших первісних гаївок, створена поганами.

Кривого танця йдемо,
Кінця му не знайдемо;
То вгору, то вдолину,
То в ружу, то в калину,
А ми кривому танцю
Не виведемо кінцю,
Бо його треба вести
Як віночок плести.

(Проф. С. Килимник. Український рік у народних звичаях. Стор. 51)

Як бачимо, цілість цієї гаївки показує постійний настрій життєвої безконечности. Проф. С. Килимник пояснює, що думка „то вгору, то вдолину" знаменує силу соняшного руху. А саме, як воно сходить і заходить. Цей постійний рух символізує безконечність. Далі й саме слово „вінок", його форма кола, є символом безконечности. Отож, ця гаївка немов виявляє магічну силу притягання, наближення до себе. Тут головне питання про рух у природі, тобто: схід і захід сонця, день та ніч, життя і смерть, як також постійна зміна пір року.

Деякі гаївки, які можна включити до стародавнього дохристиянського часу, є також: „Вінок", „Жучок", „Подоляночка", „Заклик весни", та ще інші. Текст цих згаданих гаївок подаю далі.

ВІНОК

Ой вінку, наш вінку,
Крищатий барвінку,
Я тебе плела
Та вчора з вечора.
Та повісила тебе
Я в терені та на дереві,
На шовковім шнурочку,
На золотім кілочку.
А моя мати взяла
Та й миленькому дала
Коби я була знала,
Була б я го краще вбрала,
Ще й золотом позолотила,
миленького прикрасила.

(Проф. С. Килимник. Український рік у народних звичаях, стор. 190)

Слова цієї гаївки змальовують також тему про вінок, але в іншому сенсі, ніж — у попередній. А саме акт самого плетення вінка — символічно виявляє постійну просьбу молодої дівчини про кращу долю. За час плетення вона, мабуть, мріє, щоб вийти заміж за молодого хлопця, а може виявляє свою безмежну, вічну любов до милого.

Гаївку „Подоляночка" виводили не тільки за поганських часів. Ця гаївочка лунає донині майже в кожному українському садочку. Хоч ця гаївочка довгими сторіччями вже повторяється, спонуки її виводу значно змінились. Тепер ця гаївка є забавою. Наприклад, дівчина в середині кола, виконує точно рухи до слів „Подоляночки". Символічно ми тепер з цією гаївкою нічого не зв'язуємо. Проф. Килимник пояснює, що оригінально ця гаївка була, немов молитвою до природних сил. Ось із зими на весну земля будиться зі сну та завважує свою занедбану красу. Тому й просьба, щоб земля встала, обмила личко, випростувалась і усміхнулася — тим чином покаже свою правдиву, чудову красу, як також виявить зміну природної сили — зими на весну.

У гаївці „Жучок" веселий та бистрий тон. Вона простенька і до певної міри її виконання примітивне. Дівчата, коли співають, парами стають одні біля одних. Потім руками творять міст. Беруть тоді малу дівчинку або хлопчика і ведуть тим мостом. Дівчата, по яких жучок пройшов, перебігають наперед і знову прилучуються і відновлюють міст, по якому жучок наново проходить.

Гаївку „Жучок" молоді дівчата колись виконували, щоб лише скорше викликати весну, відтак, щоб її привітати та вихвалити її красу. За поганських часів був цілий ряд гаївок, які тільки вітали весну та різноманітними способами хвалили її дорогоцінні дари, як, наприклад, гаївки: „Ой весна красна", „Весна весняночка", „Весна уже, весна іде", „Вже надворі весна", як також „Ой буде весна, буде красна" та ще інші.

(Продовження буде)

ЛЕГКИЙ ЗЕМЛЕТРУС на Великобританському острові був помітний вночі з неділі, 15-го квітня, на понеділок, 16-го квітня, в центральному Веллсі, що викликало великий переполох серед мешканців, але не було ніяких поранень. Трясення землі було відчутне на площі 400 квадратових миль; воно досягало рівня 3,4 на скалі Ріхтера.

Школа Українознавства в поколоні Тарасові

Школа Українознавства при католицькій парафії святого священослужителя Йосафата в Трентоні, відзначила в неділю, 25-го березня, ц.р., в церковній залі, з участю батьків і гостей, Шевченківській Роковини.

На гарно прибраній сцені з великим портретом Шевченка виструнчилися дві лави учнів і учениць. Директорка школи мгр Дарія Самотулка коротким словом відкрила Академію та станула при пульті, щоб бути диктором програми.

Учні мелодійно відспівали під проводом учителя співу Степана Шилкевича „Поклін Тобі, Тарасе". Слідували уривки віршів Поета, що їх учні I і II кляс деклямували поправною українською мовою. Це були: Наталка Сеник, Андрійко Городиський, Юрчик Надрага, Михась Пліщук, Ірка Пліщук, Адріян Надрага, Віктор Онищук і Даня Болнар.

Черговим у програмі був монтаж „На Свято Тараса", що змальовував важливіші події із життя Поета. Тарас Шевченко у далекому Петербурзі згадував минулі роки. Немов у сні, зринали перед ним світлі картини рідної України, або пригноблюючо сумні холодної чужини. Дикторка з чуттям передавала настрої Поета, усіблені в різних поемах, що їх зі зрумінням та доброю дикцією деклямували учні вищих кляс, як ось „І досі сниться під горою", „Мені тринадцятий минало", „Село, і серце відпочине", „Дивлюсь, аж світає" і „Сонце заходить", а незрівняний своєю мистецькою красою вірш „Садок вишневий" учні співали гуртом.

Поет залюбки пригадував собі оповідання діда Івана про козаків, січ, гайдамаків, завзяті бої — „як москалі, орда, ляхи бились з козаками". Тоді Поет оживав, немов ці всі події відбувалися в його хатині... І знову гомоніли деклямації учнів; „Було колись в Україні", „Виступають отамани" і „Наш отаман Гамалія".

Невтишимий біль за Україною Поет передав знаменитою поемою „Думи мої, думи мої". Він палко закликав до науки, „Учитеся, брати мої" і до любови України — „Свою Україну любіть, любіть її во врем'я люте...".

„Заповітом" Шевченка школа закінчила зворушливі Шевченківські Роковини в Трентоні.

Гості нагородили рясними оплесками усні та вокальні виступи нашої талановитої молоді, що гарно володіє українською мовою та з пам'яті виголошує довгі вірші. За це належиться учителям, а зокрема директорці школи мгр Дарії Самотулці, які так жертвенно та вміло працюють над нашою майбутньою зміною, щиросердечна подяка не тільки від батьків, але і всієї української громади Трентону.

Школа Українознавства існує тут вже понад 30 років і виховала сотні учнів у релігійному та національному дусі. Тепер у ній навчають, крім згаданої директорки, о. митрат д-р Василь Макух, Степан Шилкевич, Ярослава Лабка і Леся Сеник. Школа має шість кляс.

Батьки повинні дорожити цим неоціненним виховним скарбом і давати йому повну моральну та матеріяльну допомогу. Нехай не буде в Трентоні ні однієї української католицької дитини, яка не стала б учнем цієї зразкової Рідної школи.

Олександер Татомир

Ред. Осип Зінкевич вдруге в Чикаґо

Всі ті, що були присутні восени 1983 року на виступі ред. Осипа Зінкевича в Чикаго, з приємністю прийняли вістку про поновний приїзд його 17-го березня цього року з цікавою доповіддю про українські чужомовні видання та про заплянований В-вом „Смолоскип" Енциклопедію Руху Опору в Україні. Як восени, так і тепер спонзорами виступу ред. О. Зінкевича був Комітет Оборони Людських Прав в Україні і „Крамничка Сумління" при парафії св. Володимира і Ольги в Чикаґо

Хоч була друга половина березня, погода була спочатку гарна, але якраз у суботу пополудні почав падати густий сніг, який приніс зі зобою багато проблем, головно в транспортації. Багато учасників, що заповнили простору авдиторію Собору св. Володимира і Ольги, билися з думками, чи вирушати в дорогу, тим більше, що в радіових передачах закликалося громадян не виїжджати нікуди, якщо дійсно намає поважної потреби.

Година 8-ма вечора; сніг перестав падати. Із здивуванням і вдоволенням вітали організатори гостей, які, не зважаючи на погану погоду прийшли послухати цікавих думок ред. О. Зінкевича. Прелеґент у питомий йому спосіб одверто представив ситуацію, що знає про нас західний світ, що нам треба робити, якими способами треба нам інформувати неукраїнський політичний світ про наші змагання, наші цілі, про ситуацію в Україні. Ще сьогодні неукраїнський політичний світ не добачає України, не добачає української проблеми, не добачає українських дисидентів. Для них є тільки Росія і жидівські дисиденти.

Перед нами праці дуже багато, але праці, поставленої на відповідному рівні, бо наші чуттєві апелі не зворушують західніх державних мужів. Праці багато, але відповідних працівників мало. Коли ред. Зінкевич почав розгортати перед слухачами широку канву проблем, реферувати про амбітний плян видату англомовну Енциклопедію Руху Опору в Україні,—то присутні з приємністю довідались про поважне число молодих фахівців, які зголосилися з ідейних спонук до співпраці. Дехто з цих добровольців має за собою вже певні наукові досягнення, інші—науково-дипломатичний досвід. Добровольці-ентузіясти цього великого задуму дають запоруку успішного завершення заплянованої Енциклопедії.

Імформацію про тригранну працю „Смолоскипу" — видавництва, яке О. Зінкевич очолює, дуже вірно віддала в короткому вступному слові Лідія Ткачук поділившись з присутніми поглядами молодих людей на ці справи. Запитами й дискусією провадив Мирон Дахнівський і, як то звичайно буває, не всі запити дорівнювали рівневі доповідей. Все ж таки ред. О. Зінкевич, відповідаючи, вдоволив усіх.

Позитивним відгуком на виступ ред. О. Зінкевича були пожертви, зложені на видання Енциклопедії, в сумі 4,200 долярів.

Українська громада в Чикаго реагувала завжди позитивно на дійсні потреби, а головно на добрі почини тих, що хотять понесту правду про Україну в англомовний світ. За прикладом Чикаго напевно підуть і інші українські осередки.

Після офіційного закінчення присутні ще довго обмінувалися думками за кавою і солодким.

О. Корчак-Городиський

Жертвенність Федеральної Щадниці „Тризуб" у Нюарку

Урочиста передача пожертви на Стипендійний Фонд УВУ ім. д-ра П. Богданського. Сидять (зліва) Волтер Зарицький, президент щадниці „Тризуб"; проф. Таїса Богданська та проф. д-р Петро Ґой, президент фундації УВУ. Стоять (зліва): директори щадниці „Тризуб" Данило Ґуляк, Тед Литвин, Олександер Смаль, Андрій Кейбіда (голова дирекції). д-р Роман Ричок, інж. Ярослав Бігун, д-р Яр Моцюк, касир фундації УВУ, Микола Гординський.

(Р.Р.) — 11-го лютого ц. р. Українська Федеральна Щадниця „Тризуб" в Нюарку, Н. Дж., передала Фундації Українського Вільного Університету чек на суму 2,500 долярів, щоб доповнити Стипендійний Фонд ім. д-ра Петра Богданського.

Св. п. д-р Петро Богданський був довголітнім президентом щадниці „Тризуб", який своєю працею багато причинився до розвитку і росту цієї фінансової установи. Крім того, він був прихильником і членом багатьох громадських фінансових і наукових установ, зокрема співпрацював з Українським Вільним Університетом, був співосновником Фундації УВУ, яка сьогодні під проводом д-ра Петра Ґоя широко розгорнула свою працю і своєю матеріяльною допомогою у великій мірі запевнює дальше існування цього єдиного українського університету у вільному світі.

Після смерти минулого року д-ра П. Богданського, його родина і приятелі започаткували збірку пожертв на постійний стипендійний фонд його імени. Цей фонд треба було доповнити сумою 2,500 долярів, і цю суму пожертвувала українська Щадниця „Тризуб". З відсотків від загальної суми фонду кожного року виплачуватиметься стипендії студентам УВУ.

При цій нагоді варто відмітити, що українська Щадниця „Тризуб", яка була основана в 1921 році, на протязі свого 63-річного існування, крім всесторонньої фінансової обслуги своїх членів, брала жваву участь в українському громадському житті, жертвуючи на різні церковні, молодечі і наукові установи і товариства. Обставина ця у великій мірі повинна морально зобов'язувати наших громадян, мешканців Нюарку і околиці, щоб ощаджувати і позичати в своїй українській фінансовій установі.

Щадниця „Тризуб" займається усіма фінансовими ділянками, що входять в засяг банківництва, а також в порівнянні до інших того роду банків нараховує вищі відсотки за ощадності, зокрема різного роду сертифікатів та числить нижчі відсотки від позичек.

Маючи це все на увазі, українські громадяни, мешканці Нюарку і околиці, у власному інтересі і для нашого спільного добра повинні включатись в члени нашої Федеральної Щадниці „Тризуб".

„Великодній..."

Закінчення зі ст. 1.

людина є частиною Божого всесвіту, в якому свята Божа любов є законом, а правда: воля і справедливість є перемагаючою силою в житті людства. Великдень скріплює віру тих, які працюють і життя своє віддають за велику Христову ідею спасіння, волі та вічного життя, і вони знають, що їхня праця та їхня посвята не марнотна перед Богом і перед народом. Бо хоч правда і справедливість часто загублені на землі, але, ми знаємо, що вони невмирущі! Хрест і муки не можуть їх знищити, і могила та смерть не можуть їх втримати.

Сьогодні Україна переживає Голготу. Москва нищить душу і тіло нашого народу, нищить Українські Церкви і віру в Бога отрутою атеїзму, але, ми віримо, що зійде Сонце воскресіння, волі, справедливости та перемоги добра. Після мук Голготи настане ранок Великодня й для України!

Тому не падаймо на дусі, не сумуймо й не розчаровуймось, що темрява ночі безбожжя висить над нашим краєм і народом. Пам'ятаймо, що „чим темніша ніч, то ясніші зорі". Поява воскреслого Христа розганяє, як схід сонця, темряву ночі безбожжя. З радістю, з високим духом і блаженною надією йдімо на зустріч Великому Воскресінні! ...

Христос Воістину Воскрес!

Пастор **Олекса Гарбузюк**
голова Всеукраїнського
Євангельсько-Баптистського Братства
Пастор **Володимир Домашовець**
генеральний секретар

Великдень, 1984 р. Б.

МІЖ НЕГРИТЯНСЬКИМ проповідником і кандидатом на президента від Демократичної партії Джессі Джексоном і посадником Ню Йорку Едвардом Качом ведеться відкрита боротьба. Раніше атакував Джексона Кач, закидаючи йому расизм і упередження до великої жидівської групи, а тепер, немов відплачуючись Качові, заговорив на повний голос Джексон. Він, виступаючи перед еспономовними американцями, закликав їх і заохочував створити „нову групу більшости", коаліцію негритян, пуерторіканців й інших еспаномовних проти Е. Кача. На думку Джексона така коаліційна група напевно перможе Кача у виборах в 1985 році. „Якщо ми об'єднаємося — ми переможемо", — заявив Дж. Джексон.

СЕНАТОР ПАТРИК ЛІГІ, демократ з Вермонту, член сенатської Комісії для справ розвідки, заявив кореспондентам, що він знав про пляни Сі-Ай-Ей в Нікарагуа і про заміновування нікарагуанських портів, але ці відомості йому були передані тому, що він домагався вияснення. Не, було, однак, такої ситуації, як каже нюйоркський сенатор Данієл П. Мойниген, що Адміністрація президента Роналда Регена приховувала чи відмовлялась від передачі інформацій про працю Сі-Ай-Ей для членів згаданої комісії. Сен. П. Лігі звернувся до Мойнигена, який в цій комісії сповняє функцію заступника голови, але тепер є виконуючим обов'язки голови до часу повороту сен. Беррі Ґолдвотера з Далекого Сходу, щоб він передумав і відтягнув своє рішення про резигнацію.

„Один..."

Закінчення зі ст. 1.

її славні традиції та побожну громаду вірних, яка взяла на себе відповідальність і труд переховати і збагатити цей найдорожчий скарб України, щоб повернути його світло знову на Київські гори.

На жаль, не всі ті, що їх вивів Господь із країни сліз і недолі та оселив у вільному світі стали трудівниками, будівничими і сторожами Рідної Церкви. Не всі серед них свідомі, що кожний з них Богом визначений для збереження скарбу понад скарби. Тож і до них звертається Іоан Золотоустий та стукає до їхнього серця і розуму, кличучи: — оживіть себе з самоприспання, позбудьтеся самовдоволення з дочасного добробуту і вдаваного спокою. Церква дарує вам часову відсутність у Ній, бож, як повчає Апостол Павло, — „любов покриває все".

Свято Воскресення розкриває нам, що подолання смерти було осягнено стражданням і смертю Спасителя на хресті, а останні перед нею дні, особливо на Голготі, були переповнені наругою і приниженням Сина Божого.

Перемогла Його глибока віра у визначене Йому Отцем післанництво.

Таку саму віру повинні здобути і ми і через неї зодягнутися в дні Великодня у світлий внутрішній одяг та зберегти його якнайдовше. Не легко на це здобутися, але можливо, бо, за словами Апостола: — „Як навіть око не бачило й ухо не чуло, і що на серці людині не впало, то Бог приготовив тим, що люблять Його".

Тож, — об'єднаймося всі у великодньому піснопінні, яке кличе нас: поспішіть і світові звістіть, що воскрес Господь, умертвивши смерть.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

† **Мстислав,** Архиєпископ-Митрополит
† **Марко,** Архиєпископ
† **Константин,** Архиєпископ
† **Володимир,** Єпископ

Оселя Ап. Андрія Первозванного
С. Бавнд Брук, Н. Дж., ЗСАмерики
Великдень, 1984 р. Б.

„Дерзайте..."

Закінчення зі ст. 1.

сміливу групу однодумців, яка бореться про захист прав вірних нашої Церкви. Ми не лише радіємо цим відважним і благословенним кроком, але враз з нашим Блаженнішим Патріярхом піддержуємо його нашими молитвами і Христовим окликом: „Дерзайте, Христос переміг світ!" Христос воскрес, Дорогі наші Ісповідники! Наша віра в Христове воскресення дає їм і нам кріпку надію у вільний наш Єрусалим! Заявляємо нашу непохитну солідарність з ними! Будьмо в цей великодній день разом з ними і не залишім їх ні одного дня без наших молитов!

Оце наше батьківське слово до вас, наші дорогі сини й дочки українського народу, з нагоди радісного празника Христового воскресення. Ми ближче приглянулися Христовим Апостолам і їхньому зовсім зрозумілому хитанню під час їхньої важкої проби, і ми духом бачили не менше драматичну зміну в їхнім мисленні і почуваннях, коли їхня втрата сталася для них зиском, як для мільйонів душ, і їхня трагедія перетворилась у радісну перемогу разом з воскреслим Христом Спасителем. Учімся від них, як нам треба більше уповати на Бога, ніж на щобудь інше в світі.

Людські, земські сподівання Апостолів, їхні надії на земського месію-визволителя — впали, мов полуда з очей, коли, наперекір усій людській злобі, воскреслий Спаситель станув перед ними живий, той самий, милостивий, повний доброти, якого вони так добре знали, та якого вони так щиро любили за останні три роки. Тоді вони пізнали і зрозуміли те, що давно-давно тому Бог сказав через пророка Ісаю: „Думки мої — не ваші думки, і дорогі ваші — не мої дороги... Бо так, як небо вище від землі, так мої дороги вищі від доріг ваших, і думки мої вищі від думок ваших" (Іс. 55,8-9). Тоді вони повністю зрозуміли те, що того самого дня Учитель сказав двом учням по дорозі до Емаусу: „Хіба не треба було Христові таке страждати і так увійти в свою славу?" (Лк. 24,26).

З цією надією на Бога та на Його ласку нехай зростає наша надія також і на воскресення нашого поневоленого народу та нашої розп'ятої української Церкви на рідних землях. Не довго вже триватиме Велика П'ятниця України! Ласкавий Господь зглянеться також і на нас, і наше українське Воскресення прийде так несподівано і так велично, як Христове в Єрусалимі. Бажаємо вам усім, бажаємо нашій дорогій Україні святої Великодньої радости, яку не відійме від нас ніякий ворог. Христос Воскрес!

Благословення Господнє на Вас, Того благодаттю і чоловіколюбієм завжди, нині і повсякчас, і на віки віків. Амінь.

† **Йосиф**
Патріярх і Кардинал
і ієрархія Помісної Української
Католицької Церкви

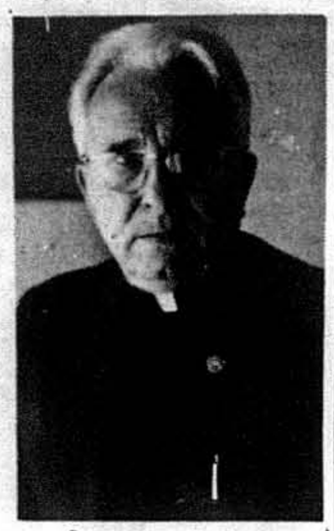
Дано в Римі
при Патріяршому Соборі Святої Софії
у Першу Неділю Великого Посту
дня 11-го березня 1984 р. Б.

НЕВІДОМІ ОСОБИ чи організації погрожують збомбити приватні люксусові віллі совєтських дипломатів і їхніх родин у приморській місцевості Ґлен Ков на Лонґ Айленді. Від часу отримання погроз, совєтську посілість за яку, до речі, совєти не платять жадного податку і тому попали в конфлікт з льокальною владою і посадником Ґлен Кова, пильнують скріплені відділи поліції і службовці ФБІ. Ця „опіка" коштує великі тисячі долярів, які не відомо хто буде покривати: місто, стейт чи федеральна каса. Більш як певне, що рахунку не покриватиме Москва.

ПЕРЕВІРЯЮЧИ НЮЙОРКСЬКІ підземні поїзди, службовці ФБІ і поліція відкрили багато „гнізд" торгівлі наркотиками, що їх несовісні торгівці продають навіть малолітнім дітям за готівку. Торгівля маріхуаною, кокаїною, героїною й іншими наркотиками відбувається переважно в пополудневих годинах і пізно ввечері. На протязі двох місяців поліція, переважно в цивільному одязі і службовці ФБІ, розконспірували 243 „гнізда" продажу наркотиків і цю справу тепер студіюють спеціялісти, щоб знайти найкращі способи боротьби з торгівцями наркотиками.

Небуденне святкування в Юніондейлі

(До 50-ліття священства о. д-ра С. Гаюка)

Отець д-р С. Гаюк

В неділю, 20-го січня ц.р., у св. Михайлівській церкві в Юніондейлі, Н.Й., Владика Митрополит Мстислав відправив урочисту архиєрейську Службу Божу; співслужив Владиці настоятель парафії о. д-р Семен Гаюк; прислужували два іподіякони — семінаристи Юрій Гільтайчук і Євген Мищишин. Жезлоносцем був студент гайскулу Яким Гаюк.

Під час Малого входу Владика Митрополит, як Первоієрарх Української Православної Церкви, нагородив настоятеля цієї церкви о. протопресвітера д-ра Семена Гаюка найвищою духовною нагородою — правом ношення двох наперстних хрестів з оздобами за довголітню й віддану службу Церкві Божій і українському народові.

Саме 19-го січня сповнилося 50 років пастирського служіння о. д-ра С. Гаюка. В своєму архипастирському слові Владика Митрополит Мстислав побажав Отцеві-ювілятові дальшої снаги та сили для творчої праці.

Це тоді ж, 22-го січня, був відправлений Молебень з нагоди Свята Державности, з виголошенням многоліть народові українському, ієрархові, ювілятові і його родині.

Після всіх церковних відправ Митрополит Мстислав, Ювілят - отець-протопресвітер Семен, паніматка Олександра, семінаристи і парафія зійшли до парафіяльної залі, яка в цей день була особливо гарно удекорована. Голова парафіяльної управи інж. Сергій Небожинський, що був майстром церемонії, попросив Владику Митрополита помолитися та поблагословити святочну трапезу. Під час цієї трапези представлені були Отець-ювілят Семен з паніматкою Олександрою, які, до речі, пару місяців перед тим відсвяткували Золотий ювілей свого подружнього життя; представлена була вся родина: дочки, син, зяті і внуки - всіх понад 20 осіб, як рівнож предсталено було й декого з присутніх гостей.

Після того інж. С. Небожинський докладно оповів про життєвий шлях о. Ювілята, про його душпастирську працю для добра рідного народу, про його науково-журналістичний дорібок та взагалі про досить тернистий життєвий шлях.

Згадано було про одержані письмові привіти від Первоієрарха УАПЦ Митрополита Мстислава, від Владики Архиєпископа Марка, Владики Архиєпископа Анатолія, Владики Володимира і Владики Із'яслава, архиєпископа Білоруської православної Церкви; від о. протопресвітера Миколи Федоровича, о. протопресвітера Богдана Желихівського, о. митр. прот. Миколи Галети, о. протопресвітера Теофіла Бузенка, о. митр. прот. Володимира Базилевського і голови парафіяльної управи І. Куравського; від о. протопресвітера Палладія Дубицького, о. митр. прот. Івана Крестюка, о. протоєрея Василя Іващука, о. протоєрея Миколи Гаюка і проф. Івана Коровицького з дружиною; від мецената Петра Григоровича з родиною, д-ра Осипа Тимочка з дружиною Галиною; від Федора Гнипа — основоположника церква св. ап. Луки в Сиракюзах, Н.Й, нині проживаючого в Каліфорнії; від Юрія й Таїси Потієнків; Василя і Татяни Кулішів, Олекси й Ольги Жиглевичів, Григорія Гайдучка з родиною; від Валентини Кузьмич — голови Об'єднання Українських Православних Сестрицтв і члена редколегії журналу „Віра", Дирекції Т-ва Волинь і Інституту Дослідів Волині і від інших.

З усними привітами виступили: проф. д-р Василя Омельченко від Української Вільної Академії Наук, де Ювілят є членом-кореспондентом; проф. Іван Самійленко - голова УНДС; від усієї родини щиро і сердечно привітав Ювілята зять інж. Володимир Дмитріюк.

Всі ці привіти переривалися гучними оплесками та кількакратним співами многоліття для достойного Отцю-ювілята та його Паніматки Олександри.

Після розподілення ювілейного торта виступив зі словом Отець-ювілят Семен Гаюк, який розповів дещо із свого життя, подякував Парафіяльній управі за щирий привіт та щедрий подарунок, Сестрицтву за буфет і квіти, дітям і внукам та всім гостям — за те, що звеличили його святковий день своєю присутністю. Молитвою подяки Господу Богу за всі Його щедроти й милості закінчив Отець-ювілят це небуденне святкування в Юніондейлі.

Сергій Небожинський

КИТАЙСЬКА МІЛІЦІЯ звела невеликі бої з групою в'єтнамців, вояків і „шпигунів", на кордоні поміж Китаєм і В'єтнамом, в яких загинув 21 в'єтнамець; про китайські втрати це офіційне китайське повідомлення не згадує. Прикордонні сутички трапилися в днях від 9-го до 12-го квітня на кордоні Юннан провінції і Ґвангксі Жуанг автономної области. Китайське агентство новин каже, що в'єтнамці хотіли перейти нелегально кордон „для підривної диверсії" в Китаї.

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

Вшановуючи світлу пам'ять померлих дорогих осіб, на українські студії в Гарвардському університеті пожертвували:

Іван Стельмах - $1,000 на нев'янучий вінок на свіжу могилу св.п. ТЕТЯНИ СТЕЛЬМАХ.

Володимир Маркевич - $250 в пам'ять бл.п. інж. ЕМІЛЯ СКРЕМЕТИ.

Д-р Євген і Неоніля Стецькові - $200 замість квітів на могили бл.п. ІВАНА КЕРНИЦЬКОГО та бл.п. НАТАЛІЇ ОЛІЙНИК.

Отець Михайло Шевчук - $150 Іван і Ярослава Кукілі, Євген і Оксана Луцькі - по$100, д-р Володимир Когутяк - $50 замість квітів на могилу сл.п. ред. ІВАНА СМОЛІЯ.

К. Кутко - $100, Ю. і Н. Зелені з дітьми - $50, М. Боднар, С. Попадюк - по $30, А. І. Муденбау-Попадюк, П. Луців і А. МекКоннель, С. і Л. Коллучі, А. Ліськевич - по $25, Р. і І. Зелені, Н. А. Курилів, Я. Н. Брик, Ю. Гринчишин, П.М. Домченко, М. Попадюк - по $20, Л. і О. Еліяшевські, С.Т. Винниченко, В. і І. Воловчук, К. Гульчій, З. Литвинишин, Г. Ракетс, Дж. Оніск - по $10 замість квітів на могилу бл.п. АННИ ГРИНЧИШИН, з призначенням на публікації про Голод 1933 р.

Д-р М. Снилик - $100, Е. Івах - $50, Т. Козбур - $40, У. Ліськевич, Л. і О. Вандзура - по $25, О. і О. Клюфас - $10 замість квітів на могилу бл.п. АННИ НАКОНЕЧНОЇ.

Галина Кос з дітьми - $100 в пам'ять і одинадцяту річницю смерти мужа й батька св.п. інж. РОМАНА КОСА.

Софія Незд - $100 в п'ятнадцяту річницю смерти приятелів, бл.п. Д-РА АНДРІЯ І МАРІЇ ШАВАЛІВ замість квітів на їхні могили, пожертва призначена на публікації про Голод 1933 р.

Зенон і Ада Осінчуки - $50 в пам'ять батька, бл.п. ВАСИЛЯ І. БАЙЛОВА, жертви Ґулаґ-у, $30 в пам'ять диригента і композитора бл.п. ДМИТРА КОТКА, з призначенням на публікації про Голод 1933 р. та $30 замість квітів на могилу бл.п. ПРОФ. МИХАЙЛА ВАСЬКОВА.

Лідія і Адріян Стецики - $100 замість квітів на свіжі могили вуйка бл.п. О. ДИЯК. БОГДАНА КРУШЕЛЬНИЦЬКОГО, бл.п. КІРИ СКОРОБОГАТОЇ і бл.п. ОЛЬГИ БАРАННИК

Д-р Віктор Білан з дружиною, п. Ковар, Міра і Дмитро Маланчук, Надія і Андрій Мало, П-во М. Матушевські, Йосиф Назарук - по $50, Отто і Мирослава Венке - $30, Мирослав Роговський, Омелян Суховерський, д-р Е. і Д. Каллорі - по $25, Валеріян Бауман, Лівія Дацківська, Моніка Джордан, Квітка М. Кох, Дмитро Кузів, Галина і Василь Пелехаті, Володимир Плакида по - $20, А. Ґ. Венке - $15, М. Васільов, Ірина Венке - по $10, О. Микитюк - $5 на нев'янучий вінок в пам'ять бл.п. ЗІРКИ ВЕНКЕ ЗОҐАЙБ.

Іриней, Рома, Андрей і Денис Герасим'яки - $50 в першу річницю смерти бл.п. СТЕПАНА СТЕЦИКА та в світлу Його пам'ять.

Юрій Олесницький - $50 в пам'ять і в десяту річницю смерти брата, бл. п. Д-РА БОГДАНА ОЛЕСНИЦЬКОГО.

Остап й Ірена Захарків - $50 замість квітів на могилу бл.п. ДОМІНІКИ РІЗНИЧЕНКО.

Софія Кічоровська - $50, „Рісирч департмент ІСПІ" - $31, Анна Ліськевич, Ярослав Салик - по $25, п-ні Браґаґнольо - $13, Є. і О. Филиповичі - $10 в пам'ять і річницю смерти бл.п. РОМАНА КІЧОРОВСЬКОГО з призначенням на публікацію про Голод 1933 року.

Юрій Олійник - $50, Олександер Олійник - $30, Український Клюб Північної Каліфорнії - $25, Сальвіна Іваницька - $15 замість квітів на могилу бл.п. НАТАЛІЇ ОЛІЙНИК.

П-во Д. Сиві - $50, Ольга Паркер - $40, Анна Васильків, п-во М. Ґаспаріно, Неля і Джан Котт - по $20 в пам'ять бл.п. ІВАНА МАКАРИКА.

Д-р Юрій і Стефанія Бережницькі - $25 в пам'ять бл.п. д-р МАРІЇ Я.ЯРОСЕВИЧ.

Олександер Кобаса, Марія Карман - по $25, Іван Кулиняк - $20, Петро Бродич - $15, Ева Мудрик - $5 замість квітів на могилу бл.п. ТЕТЯНИ СТЕЛЬМАХ.

Зенон і Ізабела Омецінські - $25 замість квітів на могилу св.п. СОФІЇ ПЕЛЕНСЬКОЇ.

Олександер Хомяк - $25 замість квітів на могилу бл.п. АННИ КОСАЧ-БОЙКО.

Інж. Нестор і Лярнса Голинські - $25 в пам'ять бл.п. проф.д-ра ЗІНОВІЯ ХРАПЛИВОГО.

Іван і Ольга Станчаки - $25 замість квітів на могилу бл. п. ЄВГЕНА КОНДРАТЮКА.

Аліса Данилюк - $20, Оксана і Микола Ільяшенки - $10, Євгенія Кос - $5, замість квітів на могилу сл.п. ПРОФ. МИХАЙЛА МИХАЛЕВИЧА.

Дякуючи жертводавцям за пожертви линемо до Господа з молитовним проханням, щоб дарив Померлих вічним спокоєм і радістю.

Головна Екзекутива
Фонду Катедр Українознавства (ФКУ)

„Христове..."

Закінчення зі ст. 1.

Мені. Страждання зазнаєте в світі, але будьте відважні: Я переміг світ" (Івана 16,33).

Христове воскресення — це серце християнства, це наріжний камінь у склепінні правди, який лучить в одно все навчання Євангелії. Це фундамент Христової Церкви, це звено, що з'єднує дітей Божих в одно Христове тіло, живу Христову Церкву. Великдень — це день нашої духовної весни, день радости та надії всіх тих, хто вірить у воскресіння Христа і хто з Ним поєднався своєю душею.

З нагоди цих Великодніх Свят — засилаємо наше братнє поздоровлення всьому українському народові і нашому братству в Україні, розсіяним по широкому світі словами „Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

За Головну Управу:

Володимир Багрій, президент
Пастор Володимир Боровський, секретар
Консисторії Української Євангельсько-Реформованої Церкви в екзилі

„Радість..."

Закінчення зі ст. 1.

незрівнянний, непереможний і могутній Покровитель Його народу. Будьмо Божим народом, бо ми охрищені в Христі Господі і є між вибраними. Понесім це послання нашому народові, а тоді Великдень не буде врочистістю одного дня. Він буде повторюватися кожного дня, буде щораз то новою подією, буде визнанням Бога, як Царя народу, бо Він сам сказав про себе „Я Той, Хто Є". І яку новину радости ми можемо передати переслідуваному українському народові в Україні, гнаному в чужину й поневоленому, як вістка ангела сказана мироносицям, який заявив, що нашою є перемога, бо Він воскрес. Тому саме відзначування Тисячоліття Християнства в Україні не може бути чисто світською врочистістю, земним і політичним актом: Воно назавжди мусить бути тим, чим воно по сутті є: нашим прийняттям Ісуса Христа, Його життя, Його смерти і Його величного Воскресення.

Відзначаючи 1000-ліття християнства в Україні, ми голосимо правди об'явлені Ісусом Христом тому, що ми знаємо, що ми спаслися завдяки Його любови до нас. Навіть тоді, коли б ми попали в нещастя й нами оволодів би гріх — ми не будемо вагатися знову й знову прийти до Христа й очиститися у Його любові.

Святіший Отець закликає нас роздумувати про любов Бога, до якої ми всі повинні бути навернені, про мир, що його ми переживаємо в наших душах і у наших відносинах з усіма іншими".

Світлий Празник Великодня знову з нами. Тож „друг друга обнімім", І скажімо: браття, і тим, що ненавидять нас, простім усе з воскресенням" (Воскр. Утреня). І ми, Ваші Владики, обнімаємо всіх Вас любов'ю і висловлюємо Вам наші найщиріші побажання благословенних, щасливих і радісних Свят Христового Воскресення.

† **Стефан**, Архиєпископ-Митрополит
† **Василь**, Єпископ Стемфордський
† **Іннокентій**, ЧСВВ, Єпископ в Чикаго
† **Роберт**, Єпископ в Пармі

Сальвадор переніс свою Амбасаду до Єрусалиму

Єрусалим. — Тут у новій столиці Ізраїля зростає незадоволення республіканською адміністрацією ЗСА, зокрема Президентом Америки, який уперто відмовляється перенести американську амбасаду з Тель Авіву до Єрусалиму, не зважаючи на великий тиск на нього з боку виборців — американців жидівського роду.

Це нервує ізраїльців особливо ще й тому, що обидва поважніші кандидати на президентську номінацію з рамени Демократичної партії, Волтер Мондейл і Гері Гарт, склали вже навіть приречення такий перенос здійснити, якщо виграють вибори. А в самому Конгресі у Вашінґтоні має бути ухвалене навіть законодавство, що доручатиме американському Урядові таке перенесення амбасади здійснити. Президент Роналд Реґен одначе заповів, що накладе своє вето на такий закон.

Справа переносу амбасад до Єрусалиму дуже важлива для Ізраїля. Досі тільки одна Коста Ріка мала свою амбасаду в цій новій столиці Ізраїля, а у п'ятницю, 13-го квітня, до Коста Ріки приєднався і Сальвадор, здійснивши перенесення амбасади до Єрусалиму.

День 13-го квітня був вибраний для переносу сальвадорської амбасади до Єрусалиму з Тель Авіву тому, що в цей сам день по цей бік океану, в Сан Сальвадорі, відбулася церемонія, в якій новий амбасадор Ізраїля до Ель Сальвадору презентував свої повноваження перед урядом тієї країни. Отже в Сан Сальвадорі знову є чинною ізраїльська амбасада, яку було закрито п'ять років тому, коли протиурядові сальвадорські повстанці заатакували цю амбасаду.

До речі, Сальвадор був однією з 13-ти країн, які перенесли свої амбасади з Єрусалиму до Тель Авіву в 1980 році, на знак протесту проти Ізраїльського урядового потягнення — проведення в життя так званого єрусалимського закону. Цим законом було офіційно проголошено суверенітет Ізраїля над цілим містом і затверджено Єрусалим як столицю Ізраїля, на місце дотогочасного Тель Авіву. Всі країни, за винятком Коста Ріки і тепер Сальвадору, тримають амбасади в Тель Авіві, щоб продемонструвати свою невтральність в суперечці поміж арабами і Ізраїлем щодо суверенітету того святого міста.

Тому ще більш зрозуміло той натиск, який кладе уряд Ізраїля тепер на ЗСА, бо без Америки Єрусалим не стане осідком різних амбасад. Прем'єр Ізраїля Їцак Шамір минулого тижня у розмові з однією американською офіційною особою в Ізраїлі так і сказав: якщо З'єднані Стейти Америки не стануть у проводі руху за перенесення амбасад з Тель Авіву до Єрусалиму, то жадна з інших країн не рушиться, щоб перенести свою амбасаду.

Обговорюючи справу щойно перенесеної сальвадорської амбасади в Єрусалим, нюйоркський щоденник „Ню Йорк Таймс" з суботи, 14-го квітня, писав, що сальвадорський амбасадор в Єрусалимі Наполеон Армандо Ґуерра з притиском заперечив, начебто на таке потягнення його уряду мали вплив чисто матеріяльні міркування. Навпаки все це сталося з причини всіх тих чеснот — людських і духовних вартостей, які характерні, мовляв, для Ізраїля, що його уважають сальвадорці „країною, яка шанує демократію, свободу, мир і заможне життя, а все це шанують і країни Латинської Америки", — казав Ґуерра.

Останній...

Закінчення зі ст. 2.

Стук у двері, і в них стає завідувач будинку: — Подало радіо, що велике з'єднання чужих літаків перелетіло кордон райху і летить на схід. Осторога! Прошу зійти вниз!

Сходимо з першого поверху і засідаємо на лавках, що на довгій веранді.

— А є тут підвал? — запитує хтось?

— Ні!

— То яка різниця? Чекати смерти внизу, чи на поверсі? Цей будинок як хатка з карт.

Уже чути гуркіт літаків... Вони чимраз ближче. Гуркіт дужчає...Ворони під дахом голосно... закрякали. Хтось виніс далековид і слідкує по небі.

— О, вже бачу: велике з'єднання літаків пересувається по небі. Летять у бойовому вишикуванні. Напруження зростає... Хвилини тягнуться ніби години. Хтось молиться, хтось примикає очі...

Зловіщий гук меншає. Всі з полегшою віддихають. Завідувач виходить з веранди, а за хвилину приносить з подвіря якусь бляшану таблицю і пильно її розглядає:

— О, це вивіска із нашого будинку, яку вітер скинув колись вниз. Це назва нашої віллі.

З трудом відчитуємо: „Quo vadis?" Гм... дійсно дивно!

Але які ж вони багатомовні ці слова для нас, мандрівників у далеке невідоме! Христе Боже допоможи!

АМЕРИКАНСЬКА ПРЕСА піднесла в останньому часі одну з важливих справ, яка вже віддавна турбує спільноту, а саме коштовні подорожі урядових осіб за кордон до багатьох країн світу, дуже часто непотрібних і до певної міри незгідних з ощадностевою політикою, яку повинен вести Уряд. Для прикладу газети наводять тільки дві справи, які кидають жмут світла на ці, досі невідомі видатки. Генеральний прокуратор Вілліям Френч Смит витратив на свою поїздку до шістьох країн світу в 1982 році з метою зупинити перепачковування до ЗСА наркотиків різного типу 683,727 долярів, не враховуючи витрат на готелі, приватні лімузини, винагороди для 27-ох дорадників, які його супроводжали і дружини Смита. Чи були великі користі з поїздки Смита, співмірні до великих матеріяльних витрат? Політичні спостерігачі сумніваються. Їх принаймні не було видно на зовні. Другою великою витратою було фінансування великої групи сенаторів і конґресменів до багатьох країн Европи в 1983 році, яка коштувала державну касу і платників податків 595,000 долярів. Всі ці справи стають відомими після того, коли стали частинно доступними урядові документи.

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК, що її очолює інж. Роман Ракочий, ст., встановила такі дати турнірів на Союзівці в 1984 році:

- 7-8-го липня — УСЦАК-Схід
- 11-12-го серпня — Подвійні ігри
- 31-го серпня — 3-го вересня — Крайові чемпіонати УСЦАК
- 8-9-го вересня — Подвійні ігри, Пласт сеніори
- 22 - 23-го вересня — Запрошений УНС
- 13 -14-го жовтня — КЛК

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

ВІДБУДЕТЬСЯ ВІЛЬНА ОЛІМПІЯДА — 1984

Згідно з повідомленням Українського Олімпійського Комітету в днях 5-го, 6-го, і 7-го липня 1984 року на олімпійських базах Етобікок поблизу міста Торонто в Канаді відбудеться II-га Вільна Олімпіяда.

Ці II-гі Ігрища Вільної Олімпіяди підготовляє Міжнаціональний Олімпійський Комітет, до складу якого входять представники українців, литовців, латвійців і естонців. В самих Ігрищах виявили бажання взяти участь теж білоруси і вірмени. Основною метою — говориться в „Зверненні" Українського Олімпійського Комітету — Вільної Олімпіяди є заманіфестувати бажання України виступити на світовій Олімпіяді як державна нація під своїм власним прапором і дати змогу молоді згаданих національних груп відбувати такі змагання, що, у свою чергу, є великим виховним чинником.

Як відомо, проєкт Вільної Олімпіяди був одобрений у 1980 році усіми українськими суспільно-громадськими центрами і надбудовами включно з СКВУ, КУК і УККА.

В програмі II-ої Вільної Олімпіяди будуть заступлені такі види спорту: легка атлетика,плавання, відбиванка, кошиківка, копаний м'яч, теніс, гаківка на льоді і стрілецький спорт.

З огляду на те, — говориться в „Зверненні" до українського громадянства, — українська олімпійська репрезентація потребує відповідних матеріяльних засобів для належної спортової підготовки, закуп виряду і покриття коштів транспорту та приміщень, Український Олімпійський Комітет звертається до усіх наших організацій, установ, підприємств і всього громадянства скласти на ці потреби добровільні датки. Від належної матеріяльної підтримки українців в Канаді і ЗСА, залежатиме гідна і успішна участь української репрезентації в цій II-ій Вільній Олімпіяді.

До складу Українського Олімпійського Комітету ввійшли представники: СУМ, Пласту, ОДУМ, УС ЦАК, поодиноких наших товариств, клюбів та суспільно-громадських організацій. Координатором УОК є Ярослав Фенин, фінансовим референтом — Михайло Шепетик, спортовим референтом — Богдан Сушко. В складі Українського Олімпійського Комітету працюють такі особи: П. Кардаш, В. Турик, Б. Хмелівський, Д. Лещишин, О. Бендюга, О. Стеців, О. Романишин, С. Падучак, І. Мицак, Л. Фіголь, А. Бандера, Ю. Гумнілович, С. Габа, Я. Мельник, М. Тимочко, Р. Слиж, І. Чума, А. Андрухів і І. Гумінілович. До складу Міжнаціонального Олімпійського Комітету входять: Б.Сушко (українець), голова і координатор легко-атлетичної програми; К. Сапокінас (литовець), координатор кошиківкової програми; п-і Креем (естонка), координатор плавацької програми; Ю. Гумінілович (українець) координатор відбиванкового турніру; Б. Савікас (литовець), координатор стрілецького спорту; С. Габа (українець), координатор турніру копаного м'яча; І. Чума (українець), координатор тенісової програми; Я. Мельник (українець), координатор гаківкової програми.

Крім згаданих, до складу МОК входять теж: Р. Петраускас (литовець); Дж. Вільманіс (латвієць); Л. Вільманіс (латвійка); П. Бернекас (литовець); Ґ. Ґубінс і Я. Живтіна (латвійці); Т. Ілвес (естонець) і А. Малінавскас (литовець).

На останніх нарадах МОК, між іншими, затверджено настільну програму Вільної Олімпіяди:

СЕНТЕНІЕЛ СТАДІОН В ЕТОБІКОК

Четвер, 5-го липня 1984, год. 6-7 вечора: церемонія відкриття; год. 7-9 вечора змагання копаного м'яча; год. 7-10 вечора — кошиківкові змагання; гаківкові змагання.

П'ятниця, 6-го липня: год. 10-та ранку: змагання копаного м'яча; від 10-ої до 3-ої год. по полудні кошиківкові змагання; від 12-ої до 5-ої — легко-атлетичні змагання; гаківкові змагання.

Субота, 7-го липня: год. 8-ма ранку до 4-ої п.п. — відбиванковий турнір; від 10-ої до 2-ої п.п. — легкоатлетичні змагання; від 2-ої до 5-ої п.п. — плавацькі змагання; від 8-ої до 4-ої п.п. — тенісові змагання; від 3-ої до 5-ої п.п. — фінал копаного м'яча; від 4-ої до 6-ої п.п. — кошиківкові фінали; гаківкові фінали. Змагання стрілецького спорту, місце якого ще не усталене, відбудуться тиждень раніше (місце і час змагань будуть проголошені в скорому майбутньому).

Якщо йдеться про поодинокі ділянки спорту, то змагання в них проходитимуть в таких групах: відбиванка в чоловічій і жіночій, кошиківка тільки в чоловічій, копаний м'яч тільки в чоловічій, теніс в чоловічій і жіночій, гаківка і в стрілецькому спорті тільки в чоловічій, плавання і легка атлетика в чоловічій і жіночій.

У тенісових змаганнях гри відбудуться тільки поодинокі. Плавацькі змагання проходитимуть в таких конкуренціях: 100 м., 200 м. і 400 м. вільним стилем; 100 м. горілиць; 100 м. грудним; 100 м. метеликом; 200 м. змінним; 4x100 м. вільним (штафета) і 4x100 м. змінним.

Легко-атлетичні змагання проходитимуть у таких конкуренціях: біги: 100 м., 200 м., 400 м., 800 м., 1500 м. 3000, або 5000 м.; штафети: 4x100 м., 4x400 м.; мети кулею, диску, спису, скок у височінь і потрійний. В усіх родах змагань, перші три змагуни і дружини будуть нагороджені золотими, срібними і бронзовими медалями.

ФОРМУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ

Формуванням Української репрезентації на II-гу Вільну Олімпіяду займається Український Олімпійський Комітет, точніше його Спортова комісія в складі: Б. Сушко, легка атлетика; Ю. Гумінілович, відбиванка; С. Габа, копаний м'яч; М. Тимочко, кошиківка; І. Чума, теніс; А. Андрухів, стрілецький спорт; Я. Мельник, гаківка, і д-р Р. Слиж, плавання. Всі згадані спортові діячі, за винятком д-ра Романа Слижа, з Канади.

Збірна відбиванки, правдоподібно, буде вибрана на 27-их відбиванкових першостях УСЦАК, які відбудуться у суботу, 19-го травня ц.р., в Нюарку.

Не маємо певних даних про дотеперішні заходи формування збірної копаного м'яча, але, сподіємося, до неї повинні ввійти чоловічі змагуни УСВТ „Ч.Січ", СК СУМ-А „Крила" Чикаґо, СК СУМ-А „Крилаті" Йонкерс і деякі з інших дружин, які виступають у вищих клясах американських і канадських ліґ.

Найкращі українські плаваки повинні негайно голоситися до провідника д-ра Романа Слижа, тел. (717) - 533-6091.

Клясові легкоатлети, що мають досі поважні осяги в середньошкільних дружинах, мають голоситися безпосередньо до Б. Сушка на таку адресу: Mr. B. Suszko, 2 Strath Humber Ct., Islington, Ont. M9A 4C9, Canada.

На цю адресу можна писати за всіми інформаціями в справах участи у II-ій Вільній Олімпіяді.

Дальші новини з підготовки до II-ої Вільної Олімпіяди будемо подавати в майбутніх числах „Спортових Вістей" — „Свободи".

(от)